

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Csuka György ügyvéd által képviselt I. rendű, II. rendű, III. rendű felpereseknek, dr. Tóth Erika ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. március 30-án kelt 24.P.21.903/2005/26. sorszámú ítélete ellen az alperes részéről 27. sorszám alatt benyújtott fellebbezés és az I.-III. rendű felperesek részéről Pf. 3. sorszám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja; az alperes által a II. rendű felperes javára fizetendő vagyoni kár összegét 442.500 (Négyszáznegyenkettőezer-ötszáz) forintra felemeli.

Kötelezi az alperest, hogy a felperesek részére együttesen fizessen meg 120.000 (Egyszázhuszezer) forint első- és másodfokú eljárási részperköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala bevételi számlájára 46.500 (Negyvenhatezerötszáz) forint állam által előlegezett igazságügyi szakértői díjat.

Egyetemlegesen kötelezi a felpereseket, hogy az állam javára külön felhívásra fizessenek meg 135.000 (Egyszázharmincötezer) forint első- és másodfokú eljárási illetéket, míg az alperest, hogy ugyan ilyen módon fizessen meg az állam javára 166.000 (Egyszázhatvanhatezer) forint első- és másodfokú eljárási illetéket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A felperesek vagyoni és nem vagyoni káruk megtérítése iránti keresetüket - a károkozónak az alperesi biztosító társaságnál fennálló kötelező gépjármű felelősségbiztosítására tekintettel - arra alapították, hogy az I. rendű felperes házastársa, a II. rendű felperes édesanyja, a III. rendű felperes nagymamája, néhai XY a 2004. február 25-én a biztosított által okozott közlekedési balesetben elhunyt.

Az alperes az I. rendű felperes kereset szerinti nem vagyoni kárigényét az elsőfokú eljárásban kielégítette, azonban vitatta az általa kifizetett kártérítés után járó kamat kezdő és végső időpontját, a II. rendű felperesnek - az eddig térített 1.000.000 Ft-on felüli - 500.000 Ft összegű nem vagyoni kár iránti követelését, valamint vagyoni kárának a sírkő állításával felmerült költségének összegét és a III. rendű felperes nem vagyoni kárra kiterjedő jogosultságát. Az alperes a kártérítés összegének megállapításánál kérte figyelembe venni azt a körülményt, hogy szerinte néhai XY 40%-os mértékben közrehatott a baleset bekövetkeztében, mivel a közlekedési szabályok megszegésével, kellő körültekintés nélkül, szabálytalanul haladt át az útesten.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 1.800.000 Ft után 2004. február 25-től 2006. október 3-ig járó törvényes kamatot 29.836 Ft beszámításával, a II. rendű felperesnek 500.000 Ft nem vagyoni kárt és 1.500.000 Ft után 16.575 Ft beszámításával 2004. február 25-től járó törvényes kamatot, valamint 422.500 Ft vagyoni kárt, melyből 402.500 Ft után 2006. április 26-tól, 20.000 Ft után pedig 2004. március 5-től járó törvényes kamatát, III. rendű felperesnek pedig 500.000 Ft nem vagyoni kárt, és ennek 2005. február 25-től járó törvényes kamatát. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a II. és III. rendű felperesek keresetét elutasította. Megállapította, hogy a peres felek költségeiket maguk, míg a le nem rótt kereseti illetéket és az állam által előlegezett költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes teljes kártérítési felelősségét a Ptk. 345. §-ának (1) bekezdése alapján megállapította és a gépjármű üzembentartójának kötelező felelősségbiztosításáról szóló 171/2000. (X. 13.) Kormányrendelet (továbbiakban R.) 7. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest kártérítés és kamatai megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak az alperes azon védekezését, miszerint néhai XY közrehatott a baleset bekövetkeztében. Jogi álláspontja szerint -amely megegyezett a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Bfv. II. 326/2006/5. sorszámú végzésében kifejtettekkel - a perbeli közúti balesetet a sebesség túllépése okozta, mivel a károkozó a lakott területen a megengedett sebesség több mint kétszeresével, 100 -107 km/óra sebességgel haladt. Hangsúlyozta: ha a

gépjármű vezetője a jogszabályban előírt sebességgel közlekedik, abban az esetben lassító fékezéssel elkerülhette volna a balesetet.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű felperest - az alperes által már teljesített összegben felül - megillető nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározásánál mérlegelte, hogy a II. rendű felperes családalapítását követően is a szüleivel egy házban élt, így ez a körülmény az édesanyjához fűződő gyermekkori emlékeket elmélyítette, ezért az édesanyja tragikus hirtelenséggel bekövetkezett halálát - az igazságügyi szakértői vélemény szerint - a II. rendű felperes teljes mértékben nem tudta feldolgozni. A III. rendű felperes részére megítélt nem vagyoni kártérítés jogalapját és mértékét azzal indokolta, hogy néhai XY a III. rendű felperes nevelésében jelentős szerepet töltött be, közöttük napi rendszeres, bensőséges kapcsolat alakult ki. A néhai halálát követően a III. rendű felperes életkörülményei elnehezdedtek, mivel minden napjainak legodaadóbb társától fosztotta meg a baleset.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű felperes által édesanyja emlékére állított, a kettős sírhelyre készült dupla sírkő vonatkozásában felmerült, a más személyek neve felírásának költségeivel csökkentett kiadása fele részének, 402.500 Ft-nak a megfizetésére kötelezte az alperest, mivel álláspontja szerint alperesre kizárólag a baleset során elhunyt személyre eső síremlék állításának költsége hárítható át. A halotti tor költségét az elsőfokú bíróság 80.000 Ft-ban határozta meg, melyből az alperes korábban 60.000 Ft-ot teljesített, ezért ezen a címen az alperest további 20.000 Ft megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság a kamatfizetés időpontját a R. 7. § (6) bekezdésére tekintettel a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában a baleset bekövetkeztének napjától, 2004. február 25-től, míg a halotti tor költségeinél a temetés, a sírkő állítás költségei esetében pedig a számla keltének időpontjától határozta meg. Döntését azzal indokolta, hogy a R. 7. § (6) bekezdésében írt 30 napos kárbejelentési határidőt a felperesek önhibájukon kívül mulasztották el, mivel a néhai hirtelen halála - az eljárás során beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint is - a család tagjaiban sokkhatást váltott ki, valamint a károkozó kötelező felelősségbiztosítását nyújtó biztosító társaság beazonosítása is időt vett igénybe. A perköltség kérdésében az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdésében foglaltak szerint határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezéssel, míg a felperes csatlakozó fellebbezéssel élt.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, 49.800 Ft és kamatait meghaladóan a felperes keresetének elutasítását és a felperesek által benyújtott kereseti kérelembe foglalt perérték 5%-ának megfelelő jogtanácsosi munkadíj megállapítását kérte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a kármegosztás lehetőségének vizsgálatakor nem mérlegelte azt, hogy a felperesek hozzátartozója figyelmetlen magatartásával a balesetben jelentősen közrehatott. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tény is, hogy a

baleset a lakott területet jelző táblától mindössze 50 m-re következett be. Álláspontja szerint a II. rendű felperes részére megítélt további 500.000 Ft nem vagyoni kártérítés nem áll arányban a II. rendű felperest ért sérelemmel, mivel a II. rendű felperes önálló családdal rendelkezett, krónikus gyászreakciója egy évig állt fenn, azóta jelentős mértékben csökkent. A III. rendű felperes vonatkozásában azzal érvelt, hogy csak kivételes tényállás, rendkívül súlyos körülmények mellett lehetséges az unoka részére a nem vagyoni kárpótlás megállapítása, azonban e többlet tényállás szerinte a jelen peres eljárásban nem került bizonyításra.

Az alperes álláspontja szerint a II. rendű felperes által emelt síremlék 3 fő végső nyughelyét szolgálja, így az alperes csupán a költség 1/3 részének megtérítésére köteles. Számítása alapján - a néhai 40%-os mértékű közrehatására tekintettel - a felperest a sírkő állításával kapcsolatban további 25.800 Ft, míg a halotti torral kapcsolatban az eddig fizetett összegben felül 24.000 Ft és kamata illeti meg. A halotti tor költségeit az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatával egyezően 100.000 Ft-ban elismerte.

Az alperes a kamatfizetési kötelezettségének időtartamát a kárbejelentés időpontjától, 2004. június 8-tól, a felperesek részéről a szakértői vizsgálat visszautasításának napjáig, 2004. augusztus 2-ig nem vitatta.

A felperesek csatlakozó fellebbezést nyújtottak be, melyben a II. rendű felperes kérte az alperest a síremléknek a számlával igazolt 805.000 Ft, és a halotti tornak 100.000 Ft összegű teljes költségének és ennek kamatainak megfizetésére kötelezni. A felperesek az alperes által javukra térítendő perköltség mértékét a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján a marasztalási összegnek megfelelően 5% + 20% áfa mértékben kérték meghatározni. A II. rendű felperes csatlakozó fellebbezése indokául előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete maghozatala során figyelmen kívül hagyta azt, hogy a felperesek külön sírhely vásárlása helyett az elhunytat a már meglévő családi sírhelybe temették, így kárenyhítési kötelezettségnek eleget tettek. Álláspontja szerint az alperes a teljes síremlék költségét köteles megfizetni 805.000 Ft-ban, tekintettel arra, hogy ezen síremlék felállítására kizárólag a baleset miatt vált szükségessé. Szerinte az a tény, hogy a síremléken a korábban elhunyt hozzátartozók nevét is feltüntették, nem jelentheti a költségek harmadolását vagy felezését. Előadta, hogy a halotti tor költségét az alperes az elsőfokú eljárásban 100.000 Ft-ban elismerte, ennek ellenére az ítéletben az csak 80.000 Ft-ban került elszámolásra. Az I.-III. rendű felperesek kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság a perköltség megállapításánál nem alkalmazta a Pp. 81. § (2) bekezdésének rendelkezéseit. Hangsúlyozták, hogy az igazságügyi orvosszakértői véleményre tekintettel, valamint az eljárás mielőbbi befejezése érdekében több követelésüktől elálltak, azonban ezt terhükre értékelni nem lehet. Szerintük követelésük nem tekinthető nyilvánvalóan eltúlzottnak, ezért az alperest a marasztalási összegnek megfelelő perköltség viselésére kérték kötelezni.

Az I.-III. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelmükben a csatlakozó fellebbezésükben foglaltakat meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletének

helybenhagyását kérték. Hivatkoztak a Legfelsőbb Bíróság Bfv.II.326/2006/5. sorszámú végzésére, mely szerint a baleset bekövetkeztéért kizárólag a gépkocsi vezetője felelős. Kiemelték, hogy a Pp. 4. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint a bíróságot más hatóság, így a büntető bíróság ítélete nem köti, ezért helytállóan mérlegelte a jogalapra vonatkozó bizonyítékokat az elsőfokú bíróság, mikor az alperes kármegosztásra irányuló kérelmének nem adott helyt. Szerintük az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelően kötelezte az alperest a kamatok megfizetésére. Előadták, hogy a jogszabályba foglalt 30 napos határidőt menthető okból lépték túl, mulasztásukat kimentették.

Az alperes fellebbezése nem alapos, míg a felperesek csatlakozó fellebbezése részben helytálló.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben felderítette, ezért azt helyesen állapította meg, a per főtárgya tekintetében - a halotti tor költsége mértékének megállapítása kivételével - az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával, gondos mérlegeléssel, helytálló indokok mellett hozta meg érdemi döntését is, azonban a perköltség viselése kérdésében téves álláspontra jutott.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság döntését első sorban azért támadta, mert nem alkalmazott kármegosztást, illetve a nem vagyoni kártérítés mértékének megállapítása során nem vette figyelembe a baleset bekövetkeztében néhai XY közrehatását.

A Ptk. 345. § (1) bekezdése értelmében, aki fokozott veszéllyel járó tevékenységet folytat, köteles az ebből eredő kárt megtéríteni. E jogszabályhely szerint mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a kárt olyan elháríthatatlan ok idézte elő, amely a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívül esik. A (2) bekezdés szerint nem kell megtéríteni a kárt annyiban, amennyiben a károsult felróható magatartásából származott.

A Ptk.355. § (1) bekezdése alapján a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

A Legfelsőbb Bíróság számos eseti döntésében (így pl. Pfv.VI.20.689/2006/3.) kifejtette, hogy nem vagyoni kár esetében a kármegosztás nem alkalmazható, a közrehatást a nem vagyoni kártérítés mértékének megállapítása során kell figyelembe venni.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló büntetőeljárás adatai alapján okszerű mérlegeléssel jutott arra a következtetésre - mellyel a Fővárosi Ítéltábla is egyet ért -, hogy a baleset egyértelműen a gépjárművezető szabályszegő magatartása miatt következett be. A másodfokon eljáró Fejér Megyei Bíróság a Bf.222/2005/7. sorszámú ítéletének indokolásában a gépjárművezető súlyos szabályszegése mellett értékelte a sértett közrehatását is, miszerint ő a gyalogosok számára tilalmas

helyen, szabálytalanul, egy gépjármű takarásából haladt a károkozó személygépkocsija elé, annak tényleges sebességéhez mérten féktávolságon belül. Mindezekre tekintettel a Fejér Megyei Bíróság a sértettnek a KRESZ 21. § (5), 26. § (6) és (8) bekezdésében előírt szabályt sértő magatartását magas fokú sértetti közrehatásként értékelte. A Legfelsőbb Bíróság a Bfv.II.326/2006/5. sorszámú felülvizsgálati eljárásban hozott végzésében elfoglalt álláspontja szerint a gázolás a gépkocsivezető által alkalmazott sebesség miatt nem volt elkerülhető; az adott ütközési pontot figyelembe véve még a megengedett meghaladó 51-55 km/ó sebesség alkalmazása mellett is lassító fékezéssel meg tudott volna állni a gépkocsivezető. Egyébként a gyalogos sértett mozgását (láthatóságát, észlelését, stb.) figyelembe véve a törvényileg megengedett sebesség alkalmazása mellett a balesetet biztonsággal el lehetett volna kerülni. Hangsúlyozta a Legfelsőbb Bíróság, hogy az a tény, miszerint a baleset helyszíne nem esik távol a helyiségnév-táblától, nem teszi megengedetté a sebesség törvényi korlátozásának figyelmen kívül hagyását. Kiemelte, hogy a KRESZ azért ír elő jelentősen alacsonyabb sebesség értéket a lakott területre, mivel jellegéből adódóan gyakoribb váratlan közlekedési helyzetekben csupán alacsonyabb sebesség mellett, kisebb fékút biztosításával növelhető a forgalom biztonsága. A gépjármű vezetője ennek ellenére lakott területre érve sebességét számottevően nem csökkentve haladt az úton, így a sebességéből reálisan adódó baleset lehetőségét azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet, körültekintést elmulasztotta.

A büntető ügyben meghozott jogerős ítélet polgári jogi következményeiről a Pp. 4. § (2) bekezdése rendelkezik, e szerint a polgári bíróságot a büntető ügyben meghozott jogerős ítélet csak annyiban köti, hogy a bűnösség kérdésében attól nem térhet el. A büntető ítéletben megállapított tényállás azonban a polgári bíróságot nem köti, nincs akadálya annak, hogy a per során felmerült valamennyi bizonyíték - így a büntetőeljárás tartalma - figyelembe vételével a büntető bíróságtól eltérő tényállást állapítson meg.

A Fővárosi Ítéltábla ítélezése alapjául elfogadta a büntetőeljárás során beszerzett igazságügyi közlekedési szakértő véleményét, mely szerint a baleset azért következett be, mivel a gépjármű vezetője a megengedett sebesség mintegy kétszeresével vezette járművét, és a megengedett meghaladó 51-55 km/óra sebesség alkalmazása mellett, a károkozó lassító fékezéssel is elkerülhetett volna a gázolás. Mindezek kiemelésével a másodfokú bíróság sem látott lehetőséget a sértetti közrehatás megállapítására.

Az elsőfokú bíróság a II. és III. rendű felperesek nem vagyoni kárigényének elbírálásánál az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte hozzátartozójuk halálával összefüggő hátrányos következményeket és ennek alapján helyesen határozta meg a nem vagyoni kártérítés mértékét. A Fővárosi Ítéltábla rámutat, hogy a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásánál a bíróságnak arra kell törekednie, hogy a károkozás idején fennálló értékviszonyoknak megfelelő olyan összegű pénzbeli térítést állapítson meg, amely alkalmas a károsultak által elszenvedett sérelem ellentételezésére. Az elsőfokú bíróság által megállapított kártérítés mind a

II. rendű felperessel - az alperes által önként teljesített kártérítéssel együtt -, mind a III. rendű felperessel szemben kielégíti ezt a követelményt és arányban áll a II-III. rendű felpereseket ért károsodás mértékével. A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a II. rendű felperes esetében édesanyja váratlan baleseti halála az igazságügyi pszichológus szakértő véleménye szerint komplikált, ún. krónikus gyászreakciót váltott ki, amely egy évig állt fenn, bár csökkenő mértékében továbbra is fennáll. A III. rendű felperessel néhai XY születésétől kezdve szoros, napi kapcsolatban állt, egy házban éltek, sok időt töltöttek együtt, így nem sértett jogszabályt az elsőfokú bíróság, mikor a III. rendű felperes unoka részére nem vagyoni kártérítést állapított meg. A nem vagyoni kártérítés tekintetében is irányadó a Ptk. 360. § (1) bekezdése, mely szerint a kártérítés a károsodás bekövetkezésekor nyomban esedékes, ezért a nem vagyoni kár mértékének a megállapításakor az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe a károsodás bekövetkezésekor fennálló ár- és értékviszonyokat.

Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, miszerint az alperesnek csupán a balesetben elhunyt személy részére állított síremlék költségeit kell megfizetnie. Ezért helyesen számolta el a dupla sírhelyre készült síremlék költségének a más személyek neve felírásának költsége levonása után maradó összeg felét a sírkövet állíttató II. rendű felperes javára. Tekintettel arra, hogy az alperes a halotti tor költségének összegét az elsőfokú eljárásban 100.000 Ft-ban elismerte, az elsőfokú bíróság ezzel ellentétben azt csak 80.000 Ft-ban vette számítása alapjául, ezért a másodfokú bíróság a II. rendű felperes javára megítélt vagyoni kártérítés összegét 20.000 Ft-tal felemelte. (Pp.163. § (2) bekezdés).

Nem sértett jogszabályt az elsőfokú bíróság mikor az alperes kamatfizetésének kezdő időpontját megállapította. Nem vitás, hogy a R. 7. § (6) bekezdése értelmében a károsult a káreseményt 30 napon belül köteles bejelenteni a biztosítónak. A jogszabály azonban lehetőséget ad a károsultnak annak bizonyítására, hogy a határidő elmulasztása önhibáján kívül történt; ebben az esetben a késedelmes teljesítés jogkövetkezményei a biztosítóval szemben nem alkalmazhatók. Helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság azt, hogy a néhai hirtelen halála családtagjaiban sokkhatást váltott ki, így helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek mulasztása önhibájukon kívül történt. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is, miszerint az alperes a teljesítéséig köteles kamatfizetésére. Nem alapos az alperesnek az a védekezése, hogy a kamatfizetési kötelezettsége csupán azon időpontig terheli, amíg a felperesek az általa megjelölt szakértőnél, illetve az ő kezdeményezésére az IOI-nél nem jelentek meg szakértői vizsgálat céljából. Rámutat a Fővárosi Ítéltábla, hogy a felpereseknek nincs jogszabályi kötelezettségük arra nézve, hogy az alperes által felkért szakértő által végzendő vizsgálaton megjelenjenek, ezért e mulasztás terhükre nem róható.

Tévedett az elsőfokú bíróság mikor perköltség kérdésében a Pp. 81. § (1) bekezdése alkalmazásával döntött. A Pp. 81. §-ának (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy ha a per kártérítésre irányul, vagy egyéb olyan követelés iránt folyik, amelynek összecszerű megállapítása bírói mérlegeléstől függ, az ellenfelet

akkor is kötelezni lehet a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelő perköltség megfizetésére, ha a bíróság a követelt összegnél kevesebbet ítél ugyan meg, de a követelt összeg nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak. E feltétel az adott ügyben bekövetkezett, különös tekintettel arra, hogy az I. rendű felperes nem vagyoni kártérítési igényének tőkeösszegét az alperes által számított kamataival együtt a peres eljárás során megfizette, valamint a II. rendű felperes javára is részben megtérítette nem vagyoni kárigényét. A II. rendű felperes módosított kereseti kérelmének nem vagyoni kártérítés vonatkozásában az első- és másodfokú bíróság is teljes mértékben helyt adott. A III. rendű felperes nem vagyoni kár iránti igénye sem tűnt nyilvánvalóan eltúlzottnak. A másodfokú bíróság mindezen szempontok figyelembe vételével határozta meg a peres felek által fizetendő elsőfokú költségek mértékét. A másodfokú perköltség számításánál értékelte, hogy az alperes fellebbezése nem vezetett sikerre, míg a felperes csatlakozó fellebbezése a per főtárgya tekintetében kis mértékben volt alapos.

A másodfokú bíróság a per, tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt első- és másodfokú eljárási illeték viseléséről az Itv. 64. §-a alapján alkalmazandó 6/1986. IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint rendelkezett.

A feleknek az első- és másodfokú eljárásban felmerült költségeit a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése, (2) bekezdés a) pontja (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján határozta meg.

A kifejtett indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

, 2007. október 16.

. Lizák Tibor sk.
a tanács elnöke

Dr. Molnár Ágnes sk.
előadó bíró

. Merőtey Anikó sk.
bíró

A kiadmány hitelül: